

Kære Folketingsmedlemmer

Igennem længere tid har der fra russisk side været militær optræning nær grænsen til Ukraine. En stærkt bekymrende situation.

Ud fra et synspunkt om, at det i en konfliktsituation er rigtigst at forsøge at se tingene fra forskellige sider - og dermed også fra den russiske side - blev jeg opmærksom på et foredrag fra den 27. september 2018 afholdt på Yale Universitetet i USA med den franskfødte journalist og broadcaster, Vladimir Pozner. Vedkommende har været bosat i og arbejdet som journalist i flere lande, og mange år i Rusland. Foredraget findes på Youtube, og kan findes ved at søge på Vladimir Pozner. (Da jeg ikke er klar over eventuelle ophavsrettigheder henviser jeg ikke til linket).

Flere af de ting, der kommer frem i løbet af foredraget er - synes jeg - en øjenåbner om de politiske beslutninger, der har ledt frem til den situation, vi står med dag i forholdet til Rusland.

Det er tankevækkende, at selvom den russiske ledelse efter afslutningen på Sovjetunionen i begyndelsen af 1990'erne tilkendegav over for USA at man ønskede fred, at Nato alligevel blev udvidet længere med Øst omkring 1996 - og på trods af at Nato havde lovet, at alliancen ikke ville blive udvidet. Og det er bemærkelsesværdigt, at noget af det første Vladimir Putin gjorde, da han tiltrådte som præsident for Rusland i år 2000 var at forespørge om mulighed for at blive medlem af Nato og EU. Men Rusland fik afslag - både af Nato og EU. Samtidig er det interessant, at Sovjetunionen og sidenhen Rusland efter Sovjettiden i årene 1985 til 2007 ikke foretog sig noget, der førte til mishag i Nato - hvis man skal tro Pozner.

Imidlertid har andre lande, der tidligere har været medlem af Sovjetunionen og Warszawa-pagten godt kunne blive medlem af Nato og EU.

Måske har Pozner derfor en pointe i stille spørgsmålet om, hvorvidt vi selv har bidraget til at fastholde et gammelt fjendebillede og skubbe Rusland i en anden retning i kraft af de politiske beslutninger, der blevet truffet efter afslutningen af Den Kolde Krig og i årene efter. Noget kunne pege på at den tillid og åbenhed, der i flere år var fra russisk side til at skabe politisk samarbejde med USA og Europa, har vi meget vel selv bidraget til at lukke for igen - omend det muligvis er utilsigtet.

I Danmark fremhæver vi gerne vores demokratiske værdier - men i vores kritik af andre lande, der måske ikke udviser samme niveau af demokrati og frihedsrettigheder i deres interne politiske forvaltning overser vi måske muligheder for - eller ønsker ikke på samme niveau at interessere os for at skabe fredelige relationer, der giver gensidig tryghed.

Jeg håber derfor med dette brev at kunne inspirere Folketinget i Danmark til at se en værdi i at kunne tænke i nye strategier for, hvordan Danmark og Europa kan indgå i ligeværdige sikkerhedspolitiske samarbejder med Rusland - samarbejder Nato og EU tilsyneladende ikke har kunnet tilbyde. Eventuelt via nogle helt nytænkte og forpligtende samarbejdsrelationer. Målet må være at opretholde freden mellem os - på en måde, der forpligter og respekterer alle parter, og vores forskellige værdier.

Som pårørende til familie og venner - med håb og ønske om fred mellem Rusland og Ukraine.

Venlig hilsen
Steen Stokholm